

LA VOZ DE ESPAÑA

SETMANARI CARLISTA ILUSTRAT

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:

EN BARCELONA: trimestre. 1 pesseta
 FORA: ídem. 1'25

ULTRAMAR Y EXTRANJER

Trimestre. 2'50 pessetas

Número corrent: 5 cèntims.

ADMINISTRACIÓ:

EN LA BIBLIOTECA TRADICIONALISTA

RONDA DE LA UNIVERSITAT N.º 14

APARTAT DE CORREUS 147

Teléfono n.º 1150

Número atrassat: 10 cèntims.

—¿Qué t' allistas, noy, pera posar la pau á Portugal?
 —Tot seguit, mentres sigui 'l quefa de l' expedició
 n Martínez Trampas.
 Un curiós (apart):—A tal general no corresponen al-
 tres soldats.

(Á UNA SENYORETA)

Me diu, Pepeta encantadora, per qué los joves carlistas no forman un quadro de sos retratos com lo que regalarán á Don Carlos sos oficials catalans, y nada menos que prompte farán lo march.

¿Tant frets d' entussiasme nos creya?

¡Ah! si qualsevol día d' aquests hagués vist en lo Círcul Carlista los rostres de mos apreciables amichs que componen la Comissió encarregada d' amontonar fisonomías, no me hauría preguntat per qué estem creu-huats de brassos mirant impassibles los treballs de la oficialitat.

Lo element jove carlista de Barcelona es actiu com ell sol, y no tardará gayre en quedar constituhit en grupo fotogràfich.

Allí, en lo Círcul, no se senten are altres conversacions que per l' istil:

—Jo vull figurar en lo quadro.

—Apúntil, senyor Rodó.

De vegadas, al entrar un jove es embestit per la Comissió ab la següent forma:

—¿Vosté també hi vol ésser?

—¿De qué 's tracta?

—De fer un quadro.

—¿Al oli?

—Res d' aixó; de que dongui tres pessetas y la seva fesomía.

—Ab lo últim no hi transijeixo.

—Precisament la de vosté 'ns fa falta pera donar varietat al assumpto. ¿Vritat, Bonet, que encara no posehím cap nas que expressi tan bé com lo d' aquest jove los sentiments monárquichs? Vaja, decideixis, que lo quadro será numerós y vosté farà *pendant* ab un que també té lo cabell rissat y una piga en la galta esquerra.

Aixís se forma lo quadro, mentres vosté vivía en la persuassió de que no 'ns en recordavam.

Entre los oficials del Duch de Madrid y los que per sa poca edat no han pogut fer suficients mérits pera serho, sols hi regna la següent consigna:

A retratarse tocan.

✱

Además d' ésser lo quadro en preparació un obsequi que demostri á Don Carlos lo testimoni de llealtat de sos joves partidaris barcelonins, tindrà per los mateixos que hi figurin ventatjas que alguns no veuen.

Del quadro ne vindrán las reproduccions, y ab las reproduccions la popularisació de nostres semblants. Voldrá, per exemple, una senyoreta saber si l' enganya lo seu promés al assegurarli que es carlista, y la traurá de dubtes una reproducció.

Altres exemples li citaré; pro com que me están esperant lo original, no tindria temps de ferli la mateixa pregunta que ha motivat la present crónica y que are li vaig á dirigir:

¿Per qué las senyoretas carlistas no forman un qua-

dro de sas fotografías pera regalar á Donya Margarida?

Aquest sí que fora un pensament acertat.

Si 'l posan en execució y no atinan ab emblemas que donguin carácter carlista al plan, recordi que un dels més significatius es la

FLORDELÍS.

¿CÓM S' ENTÉN?!

¿Que Russia fassi maniobras y jo no?... ¡Cál! ¡no pot sé!
També puch ferlas de sobras;
y al morir veurán las obras
escritas que deixaré.

Ab aixó hi soch molt *barbián*.
Llorón duya l' alemán,
y vaig exclamá ab tessón:
¡Llorons tots los meus durán!
y varen portar llorón.

Com que vuy y tinch per ferho
perque, á mi, lleys no m' obligan,
es milló y més sandunguero;
y 'l qu' es per durlo ab salero,
que vingan périts y ho digan.

Si es que 'l Czar 's va pensá
sé 'l guerrero, ¡voto á n' ell!
que en lo mon ha d' imperá,
's va ben equivocá.
¡Soch tan guerrero com ell!

Y 'l qui ho dubti, ho sabrá aviat
quan 'm vegi tot mudat
trotant per aquells turons,
entre mitj dels batallons
cubert del fum del combat.

Y fins de la més llunyana
nació, hi compareixerá
de reys una caravana,
y si no venen, será
perque no 'm dará la gana.

Que no vuy, per més que 'm végia
prou meu, comitiva régia,
que per cap suro á mí 'm prengin,
y que, fent lo tonto, aprenguin
los meus secrets d' estrategia.

¡Ah, no!... lo qu' es ab mí s' erra
si algú sabé 'l que li manca
pretent. Que 'm declari guerra
qui vulga, sino s' aterra;
¿pera sabé?... á Salamanca!

¿De qué m' hauria servit
trencarme 'l cap allavoras?
¿L' estudiar decidit
matar horas y més horas
tan de día com de nit?

Ves aquella gran hassanya
de que tant ne parla Espanya,
si abans explico l' assumpto,
ni tindriam un Sagunto
ni lo bé que s' acompanya.

Tantas batallas guanyadas
al devant de quatre gats
contra hostes centuplicadas....
Tantas gloriosas jornadas....
Tants *encuentros* tants combats!...

Oh!... no!... á las meas maniobras
no vuy que m' hi fiquin basa,
que ja som prou y de sobras;
poden venir ríchs y pobres,
pero aixó sí.... gent de casa.

Que si no 's sent lo pif paf
dels disparos, desde 'l Riff
durá de la gloria 'l baf
hasta los murs de Cardiff
las maniobras de Calaf.

A.

LA GORDA

Aquesta paraula, tan vella com es, may passa de moda.

Tothom la pronuncia ab frenesí.

Los polítichs de la oposició pera que caigues 'l Govern y pujen ells á dirigir la cosa pública y á sentarse á la taula del pressupost.

Los revolucionaris desitjant que caigues lo existent pera colar en lo trono d' Espanya lo gorro frigio de la República.

Y nosaltres, ¿per qué negarho? també la desitjém, porque es de l' única manera que 'l lliberalisme se 'n anirá á can Pistraus.

Peró ara estém en lo cas de preguntar: ¿vindrà la *gorda*?

Creyém que sí.

Qui sembra vents ha de recullir per forsa tempestats.

O d' altra manera: *de aquellos polvos nacen estos lodos*.

Y aquells vents y aquestos *polvos* son los principis lliberals predicats per espay de molts anys.

Y las tempestats y 'ls *lodos* no son altra cosa que 'ls regiraments polítichs que 's van acentuant en Europa, y que acabarán á no tardar per trastornarla del tot.

L' estat en que 's troban avuy día los pobles es lo d' un malalt que está en l' apogeo de la febre produhida per un desequilibri en la seva economia. A aquest

malalt solament pot restaurarlo y restablir las sevas forsas una reacció.

Donchs bé, d' aquestos malalts n' hi há molts al mon.

Y are 'l que tením més á prop es Portugal, el qual está sufrint una crisis terrible que 'l descompon.

Portugal es pera nosaltres una ensenyansa y una experiencia.

Lo vehí regne, que fou un tros de nostra Nació, imbuhit de las doctrinas revolucionarias, despreciá lo seu monarca llegítim y no volgué reconeixer las sevas tradicions.

Débil com era, donántselas d' home gran, tení per menos nostre companyerisme y s' aliá ab Inglaterra.

Aquesta, absorbent com es, ara vol menjarse á Portugal com si fos un peixet.

Y 'l govern de Portugal, débil y lliberal com ell mateix, traiciona la pátria entregantla al extranger.

Aquest estat de cosas no podfa despertar res més que una revolució, de la qual s' aprofitan los republicans donant los crits d' ¡abaix la Monarquía! y ¡visca la República!

Y Portugal seguirá la sort del Brasil. Al regne vehí nostre hi arribará la *gorda*, y després d' ella la República.

Després.... ja ho veurém, porque á Portugal com á Espanya no si podrá arrelar may la República.

Son paissos monárquichs per naturalesa y aymants de la llegitimitat.

Per lo tant, al veurer la *revuelta* de Portugal experimentém una alegría, porque es un prelude de que las cosas totas tenen lo seu fi.

Y 'l fi de las naciones ahont hi predominan los governs lliberals es molt de desitjar encara que originí la *gorda*.

Vinga donchs la *gorda*.

Que detrás d' ella vindrá la reacció.

O sía Don Cárlos.

EQUIS.

RETRATOS AL CARBÓ

VII

MARTOS.

*Por la calle arriba,
por la calle abajo....*

Política amunt,
política avall
lo mateix que Romero Robledo
D. Cristino s' está passejant.

Que després d' alborotá
quant lo del cinquantaquatre
ben prompte 's deixará abatre
per un bocinet de pa;
y que així que hagi obtingut
del Suprem la Fiscalía,
ja seguís un altra via
sent monárquich convenut....
ho trovo molt natural
tractantse d' un lliberal.

Que debent tota als Borbons
sa gran fama d' abogat,

LO CRIT D' ESPANYA
MOXIGANGA

Don Arsénich:—Antonet del meu cor, vull anar a
ortugal.

Don. Antón:—Si, fill, ves, potser teninthe fora de casa
no 'm farás ballar á mida de ton gust.

LO CRIT D' ESPANYA
CAMÍ DE PORTUGAL

A Lusitania me voy,
en donde probar espero,
que si aquí fui pastelero
más pastelero allí soy.

JOSÉP MARTÍ I SOLER - VISTOR

fos lo directó obligat
d' eternas conspiracions;
y que mentres al suplici
'naban los moguts per ell,
s' estigués rascant la pell
á Lisboa sens defici....
ho trovo molt natural
tractantse d'un lliberal.

Que furiós republicá
abolís la monarquia,
y 'l vegés al següent dia
buscant rey aquí y allá,
y que havent dut á Amadeu
com á salvador d' Espanya,
li dongués ab fera sanya
una puntada de peu
ho trovo molt natural
tractantse d' un lliberal.

Que fent poch que presidía
la federal, sens quimera
acceptés una cartera
que li va oferí Pavía,
y que havent lo seu amich
Ruiz Zorrilla emigrat,
ell aquí s'hagués quedat
per ser jefe y ferse rich....
ho trovo molt natural
tractantse d' un lliberal.

Que després d' haber's dat tono
posantse á *distancia honesta*,
se 'l vegés per fi de festa
de genolls al peu del trono;
y que ja en la monarquia
se mogués com mal esprit
de l'un á l' altre partit
sortint á cambi per día....
ho trovo molt natural
tractantse d' un lliberal.

Que habentse en definitiva
determinat á fé 'l joch
de Sagasta, dins de poch
l'ataqués ab sanya viva;
y que, lliberal á *su trance*,
y del color més encés,
perque D. Anton pujés
fes los esforços més grans....
ho trovo molt natural
tractantse d' un lliberal.

Lo que no 'm puch explicá,
explicantme tantas cosas
extravagants y curiosas,
es lo que ara en Martos fa.

Acaba de dar al vent
sa bandera radical,
blasonant de lliberal
més que tot bitxo vivent;
que deixa á Sagasta diu,
perque apoyar no volia
la revisió y l' amnistía.
Que ell en sa bandera escriu,
donchs aixó. Que volent ser
lo més lliberal del mapa,
guanyi en ser papista al Papa,
y que 's presti á sé'l primer
y més ardent defensó
del partit conservadó
contra 'l partit lliberal.

No m' ho puch explicar jo,
vamos que no es natural
ni tractant d' un radical.

DR. CHAS-CAS.

LO VER AMOR

Mori la meva mare— desde llavors,
demunt sa fossa prego—un cop lo jorn;
de pensament ompleno—la fossa aprop,
que molt l' aymava á ella—ella á mí molt.
Dias y anys d' allavorans—passats ne son;
demunt sa fossa prego—un cop lo jorn.

Ja més tart que á una nina—n' aymava jo,
prenguela de mos brassos—la crudel mort.
Molt aymava á ma mare—més que á ella no.
Yo de rosas n' ompleno—sa tomba á prop.
Dias y anys d' allavorans—passats ne son;
en dos fossas parteixo—mos amarchs plors.

Días y anys d' alloyorans—n' han passat molts,
de sobre d' una fossa—prego tant sòls.
Las rosas de la tomba—secas ne son;
los pensaments floreixen—¡Mare del cor!

A.

Avuy día que 'l lliberalisme no perdona medi pera inculcar los seus malsans principis á la joventut, fan falta establiments ahont se ensenyi de veras, creant alumnos estudiosos y ahont se cuydin los sentiments católichs.

D' aquestos es una important Academia Escolar Universitaria, montada ab totas las conveniencias, que han instalat en lo carrer de la Tapinería nostres estimats amichs los senyors Reventós y Martí y Barjau, quals dots pera la ensenyansa é ilustració no posarem de relleu per estar ben coneguts y acreditats en lo mon de las lletras.

Dit establiment es especial pera alumnos matriculats al Institut, Facultats universitarias y Escolas especials

Lo tracte que 's dona en dita casa es excelent y económich, no obstant los beneficis que 's proporcionan al alumno.

✱

A la reunió celebrada en lo Círcul Carlista de Tarragona foren nombrats presidents honoraris lo excelentíssim senyor Marqués de Cerralbo, nostre digníssim jefe delegat, lo Excm. Sr. Marqués de Tamarit y l' esforsat polemista don Lluís M.ª de Llauder.

A tots ells doném la més coral enhorabona, y felicitem als carlistas de Tarragona per l' acert que demostraren en dita elecció.

La setmana última morí en lo poble de Olérdola lo excelentíssim senyor don Francisco de P. Rius y Taullet, alcalde que havia estat d'aquesta ciutat y autor del colossal projecte de la Exposició Universal de Barcelona.

La mort del senyor Rius y Taullet ha estat una gran pèrdua pera la comtal ciutat.

Deixant apart al home polítich lliberal, sempre defectuós, fou lo senyor Rius un benemérit ciutadá, á qui deu Barcelona gran part de la seva prosperitat y grandesa, y la fama universal que adquirí ab la esplendorosa manifestació del certámen de la industria catalana.

Adversaris polítichs del primer marqués de Olérdola, creyém ser justos alabantlo com se mereix.

Y no solament lamentém la pèrdua del ilustre fill de Barcelona, sino també que no haje deixat un hereu que estant frente del municipi deixi sentir los saludables efectes de la seva activitat é iniciativa.

Després d'aixó no 'ns resta més que donar lo péssam á la familia del difunt y pregar á Deu per la seva ánima.

La mort del senyor Rius ha sigut lamentada per Barcelona entera, y los seus fills, sens distinció de partits, li han dedicat frases de respecte, estimació y sentiment.

Pero com tota regla té excepció, pera que siga més justa aquélla, d'aquest concert general de sentiment ha sortit una nota discordant, que no té res d'extranyar, si s'té en compte la procedencia.

El Diluvio, l'eco de las clavegueras, l'orga sense solta de totas las malas causas, l'enemich personal del senyor Rius, desconeixent la delicadesa y la dignitat, sens mica de sentit comú y de vergonya, s'ha cebat d'una manera escandalosa en un cadávre.

Tots los insultos, totas las calumnias, totas las desvergonyas que l'paper de las tabernas dirigí mentres vivia al senyor Rius y Taullet, no foren res comparadas ab las que li ha dedicat en un asquerós article necrológich.

Semblant incalificable procedir ha merescut las censuras y protestas de totas las personas sensatas y honradas.

Insultar y maltractar un cadávre, calent encare, solament ho pot fer un llibrepensador sens dignitat, un paper indecent y brut.

Los cafres, los salvatjes, sens principis socials, quan se tracta de la memoria dels morts, se respectan mutuament, sospenen per medi d'un armistici las sevas lluytas enconadas.

Peró comparar los cafres ab *El Diluvio*, es insultar als primers.

Perque cafres y tot com son, estan á major altura que *El Diluvio*.

En Sagasta, en un dels *interviews* tinguts aquestos

últims días, digué que 'l partit carlista cada día té menos partidaris.

Es d'advertir que l'home del tupé diu sempre las cosas al revés.

Y si per cas aquesta vegada hagués parlat sério, li contestarém nosaltres ab la següent noticia:

Dintre de pochos días se inaugurarà un altre Círcul carlista en Cherta.

Y ab aquest seran més de 100 los Círculs carlistas d'Espanya. Passe revista en Sagasta, y averigüe si lo seu partit y los altres tenen tants Círculs y tants *pochs* partidaris.

La gent honrada y la premsa de Barcelona se lamenta de que lo partit conservador no castigue á los periódichs pornogrífichs, que se multiplicant cada día desde que pujá en Cánovas.

Nosaltres hem extranyat molt fins avuy que lo govern de l'ordre se manifestés impassible devant del escándol de la pornografía.

Pero are ho trobém molt natural, desde que los periódichs conservadors cultivan lo género.

Vegis si no la següent mostra.

S'explica *La Libertad* conservadora de Madrid, contestant á *El Correo Español*:

«Si tomamos la palabra *afín* como sinónimo de prójimo, bien podemos decir desde luego que para nosotros no hay prójimo.

Si eso lee el de Venecia,
va á decir con mucha sorna:
—¿Qué importa no tener prójimos,
mientras que tengamos prójimas?»

Aquest *chiste* (?) resulta una alusió per 'n Cánovas. Qui podria exclamar ab molta més rahó, cas de ser veritat la *especie*:

—¡ *Toos zomos unos!*

Hi há gent que 'n lo pecat hi troba la penitencia. Los escarnis que ha fet *El Diluvio* del cadávre del marqués de Olérdola, los ha pagat cars.

Ab tres días han deixat lo diari de la plassa real més de 1.000 subscriptors.

Y 'ls que l'aniran deixant. Lo qual demostra que 'l sentit comú no s'ha perdut del tot.

Es la millor manera de desinfectar Barcelona.

En Sagasta y en Castelar, quals polítichs s'han agermanat, han passat la lluna de mel á París.

L'un, acérrim enemich de la monarquia, are la mima, y l'altre fa guinyos á la república.

¡Quánta farsa!
¡Y que encare no obri 'ls ulls lo poble!

La serpent boa que va desapareixer en lo Retiro, ha paregut per fi.

L'han trobat aletargada, y no ha pogut fer declaraciones polítichs al istil Sagasta.

Com que al despertar tindrà molta gana, alguns han pensat en darli un altre *monstre*, perque se atipi.

Val més que atipi á la boa que als espanyols.

ANUNCIS

Fàbrica de cotillas de varias classes

FILLAS DE DUAT

ENVIO A PROVINCIAS
Archs. 4, tenda y Sagristans, 5, 3.º. 1.^a
BARCELONA

El Ejemplo de un gran Rey

per
D. Ramiro Fernández Valbuena

1 PESSETA

EN AQUESTA ADMINISTRACIÓ

RECAREDO

y
LA UNIDAD CATOLICA

Estudi històric-critich

PER

D. M. HERNÁNDEZ VILLAESCUSA

4 pessetas en rústica y 5 enquadernat.

En aquesta Administració

GENEROS DE PUNT

-- de --

GONZALO COMELLA

3, Carrer de la Boqueria, 3.

BARCELONA

TANCAT LOS DIAS DE FESTA

ENQUADERNACIONS

en un dia luxosas y senzillas en lo taller de

PENELLA Y BOSCH

Molas, 29, prop la de Fontanella.

BARCELONA

**LLANA
y
MANXIULAS**

Llibre de molta gresca y que posa de bon humor al més mal-humorat.

PREU: 1 PESSETA

En aquesta Administració

ESTAMPERIA

de **NTRA SRA. DE LA MERCÉ**
de **MARIANO DE LA C. CODINA**

Taller d'imatges de fusta, de totes classes.

FÀBRICA DE MARCHS

Oleografias, Cromos, Grabats, Felicitacions, Sorpresas, etc.

ENVÍO A LAS AMÉRICAS

Tancat los días de festa.—ARCHS, 7; BOTIGA

EL ESTANDARTE REAL

ILUSTRACIÓ MILITAR CARLISTA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:

Península, 1 any.	7'50 pessetas.
» 6 mesos.	4 »
Extranger y Ultramar, 1 any.. . . .	12 »

ADMINISTRACIÓ:

Ronda de l' Universitat, núm. 14. — BARCELONA